

ligge i Udvalgets Forslag, at vi vilde nægte Alt, selv hvad der er nødvendigt, og det at ville have særegne Grunde for at give en Bevilling paa et Sted, hvor vi snart vente en anden Afgjørelse. Dette er en saa væsentlig Forskjel, at jeg ikke har villet undlade stærkt at betone den for Udvalgets og for mit eget Bedkommende. Med Hensyn til de enkelte Forslag, der have været under Omtale, da har Spørgsmaalet nærmest dreiet sig om Biskoppens Gage. Jeg kan meget godt forstaae saavel den ærede Ministers Udtalelser, som den Udtalelse, der fremkom fra et æret Medlem af Udvalget, der har talt for at gaae ind derpaa; men jeg kan ikke nægte, at jeg paa ingen Maade kan indbømme, at det, at Thinget flere Gange er afvejet fra en Lønningsslov, som dog ikke kan være vedtagen i det Siemed, at den aldrig skulde følges, med Nødvendighed drager med sig, at man paa ethvert Sted, hvor der kommer et Forslag fra Ministeren, skal følge det, naar Thinget ikke billiger det. Jeg kan ikke paa nogen Maade indsee, hvorfor Lønningssatser ere vedtagne, naar Meningen er den, at de aldrig skulle følges. Jeg troer altsaa, at man, uden at vise nogen Inconsequent, kan bevilge de 2,800 Rd., men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at man kan bevilge de 2,400 Rd.

Den fungerende Justitsminister:

Da den omhandlede Lov blev vedtaget, troer jeg, det var Forudsætningen, at de Tilfælde, som ikke vare lovbestemte, vilde ved indtræffende Vacance blive afgjorte i Overensstemmelse med Lovens Aand; herpaa gaae Udvalgets Udtalelser saavel som det Ordskifte, der fandt imellem Ordføreren for Udvalget og Ministeren, ud. Jeg troer, at jeg med Sandhed tør sige, at man, da man vedtog Loven, netop udtrykkelig har forudsat, at den skulde komme til Anvendelse paa mulige Vacancer.

Sage:

Jeg tør bestyrke dette. Jeg troer, at den ærede Ordfører gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse. Han siger: Man „har“ en Lønningsslov, men man vil ikke følge den; men jeg maa gjøre ham opmærksom paa, at det netop var den almindelige Lønningsslov, der ikke kom ud. Man gav en midlertidig Lov, som skulde følges midlertidigt, indtil en endelig Ordning fandt Sted. Dersom man følger det Princip, hvad Lønningen angaaer, som Rigsdagen selv har vedtaget, maa man gaae ind paa Ministerens Forslag.

Ordføreren:

Nei, man tog en midlertidig Lønningsslov, som man aldrig vil følge, og som man af Villighedshensyn er fravegen.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 28 af Justitsministeren, tiltraadt af Udvalget:

VI. A. 1. (Byfogden i Safford). Bevillingen, 23,423 Rd. 32 f., forhøjes med 200 Rd. vedtoges med 52 Stemmer mod 36.

2) Forslag under Nr. 29 af Justitsministeren:

VI. A. 3. (Raan til en Bolig). Bevillingen, 20,359 Rd. 32 f., forhøjes med 4,000 Rd. forkastedes med 65 Stemmer mod 5.

3) Forslag under Nr. 30 af Justitsministeren, tiltraadt af Udvalget:

VI. A. 3. (Reyhjavit Kirkegaard). Bevillingen, 20,359 Rd. 32 f., forhøjes med 500 Rd. vedtoges med 60 Stemmer mod 2.

4) Forslag under Nr. 31 af Udvalgets Fleertal:

VI. A. 3. (Løvsamling). 20,359 Rd. 32 f., nedsættes med 433 Rd. 32 f. vedtoges med 80 Stemmer mod 8.